

Biskup.

Napal svatopluk Čech.

Na odlehlejší kapitolské statku vládl správce Kestřánek, úředník starého ještě rázu. Jeho pomocníkem byl obstaralý hospodářský příručí Martin Rosol, k němuž si přibral ještě mladistvého praktika Jaroslava Slepíčku; hlavním oborem posledního bylo krasopisné provádění rozličných úředních dopisů, které správce obyčejně diktoval, poněvadž mu poslední dobou nesloužily oči a ruka.

Příručí Rosol byl živým inventárním kusem malého schrátkového zámku, kam se dostal za mladých let jako hospodářský praktikant vysokou protekcí, jsa vzdáleným příbuzným jednoho kanovníka. Přípravného vzdělání neměl a nedovedl dlouholetou činnost svou rozptýlití předsudky vrchní správy, která mu odpírala spůsobnost k samostému řízení třeba nejmenšího dvorce. Dosáhnout tedy hodnosti příručího, ztrnul v tom podřízeném postavení a pečlival v něm na Brozanském zámečku tři správce, z nichž každý s ostatním inventářem i pana Rosola od předchůdců mlčky přejímal a do jisté míry respektoval, snad následkem tajemného nimbu, který bývalá protekce dosud kolem něho rozestírala, až protektor kanovník již dávno v hrobě odpočíval.

Ostatně za mlada býval pan Rosol povahy jemně citlivé a poetické. Měl také kdysi dobu svých slavitů a růží, a několik slícných blondýnek i brunetek, po většině dcery předěšlých správců, tušilo tehdy nejasně, že zrak pana příručího s neschůvou tužbou na nich utkvívá. V tu dobu četl i básně, světoval denníku blouznivě myšlenky, hrál na kytáru a toulal se ledky do půlnoci v měsíčním svitu malým, sešlým parkem. Poznenáhlu arci vystřízlivěl, a když správcem první stříbrné nitky jeho kučerami, nebylo již v masité, s částí do hněda opálené tváři ani sledů bývalé měsíční záře; vodnaté oko hledělo s moudrou resignací zcela prosacko do světa, v němž obmezoval nyní své tužby toliko na úzký kruh požitků, arci vsednějšek, ale za to i nutnějšek, než blaho první lásky a blouznění pod hvězdnatou oblohou.

Když vlastivěsele veselé poletovaly modrým, teplým vzduchem a květy blaouchů zlatem vroubíly břežky potoka; když z hloubi zeleného háje zaznívalo žezulčino kukání a v zeleném obilí první chrpy otvíraly temnomodrá očka, tu zaválá srdcem jeho sladké tušení a toužení. A vždy dočkal se doby, kdy rozkošná vůně provanula chodbu zámeckou, zvěstující mu splnění tajemné touhy. Sotva že pak zvonek k obědu zazněl, spěchal mladickým krokem do kuchyně a podjímal se s obzvláštním zájmem svého čestného úřadu; rozpytlav zlatoskvoucí tělo husí s největší pozorností v úhledné, lákavé části, mezi nimiž dopadl vždy největším onen šťavnatý kus, jemuž se uděluje zvůcný hierarchický titul; snad pro jeho vzdálenou podobnost se zářivou biskupskou čepicí. Tento kus dovedl si pan příručí zajistiti jako odměnu a beneficium onoho čestného úřadu. Domněle navzdory — ale k poslední vytrhla jej skutečnost bolestně ze sladkého klamu.

Od té doby, kdy po zemletém předěšlém správcí pan Kestřánek Brozanského dvora se ujal, byv tam přesazen z jiného kapitolského panství, od té doby poprvé opět přiletěla vesna a konečně zazářil na tabuli správce její nejzračnější zlatý květ. Rozkládal se tu vábne na bílé míse a nejvýše ležela perla celku — překrásný biskup. Pan Rosol nastoupil i u nového správce úřad rozkrájovače složitějších pečení, který byl již jaksi nerozlučně spojen s jeho adjunktskou hodností. Nemohl jej arci nastoupiti "cum beneficium episkopi", ale nepochyboval ani o okamžik, že právo své uhájí i pod neovou správou.

Položil prvního biskupa naschvál nahoře a stavě mřsu vlastnoručně na stůl, učinil velmi srozumitelnou poznámku: "Biskup patří nahoře; pro mne alespoň je koroune všeob." "Ach, ovšem," doložil správce, "biskup je vskutku nejlepší kousek. Od jakživa jsem — jsem —" Šlapy, obléhající se v ústech, nedaly mu doznání větu; místo řeči došlo mu jen skutkem vidličky zabodnuté do lahodné do chváleného kousku.

Pan Rosol byl velmi překva-

"Sobík nejhrubšího zrna!" myslil si, napichuje nevrle ledabylé stebýnko.

"Přístě to navlékne jinak," těšil se později "Narazil jsem na seka bezohledného, proti němuž pomůže jen chytrost."

Sézona husí byla v proudě a při rozhodném husitství správce nebylo divu, že přiležitost k osvědčené chytrosti naskytla se již přístě neděli. Tentokrát umístil "pan kontrolor" — kterýmž titulem příručím nezřídka lichočili — biskupa nejníže a zakryl i maskoval jej ostatními kousky tak uměle, že skalopevně doufal v příznivý výsledek.

Ale první slovo správce bylo: "Kde pak je biskup? Kde pak máme biskupa? He?" I rýpal do umělé stavby, přehazoval kousky, šťáral se v míse tak dlouho, až konečně odkryl stydlivého hodnostáře a s vítězným: "Ach, tady je. Prosím, jen rače, jen rače!" — přestěhoval jej na svůj talíř. Při to podíval se na Rosola, který se tvářil tak, že ho šéf rázem prohledl až na dno duše.

Nepřátelé se poznali a vedli proti sobě zarputilý boj, o němž arci ostatní přisedlíci tabule neměli tušení. Přemoc byla ovšem na straně šéfové a příručí vzdal se již naděje, že mu vyrvé kořist celou. Ale přinutit ho alespoň, aby se s ním rozdělil. Smř tak spravedlivý musel zajistit přijmouti.

Rozřizl přístě — ač s litostí — sporný kus proti všem pravidlům na dva úplně stejné díly.

Avšak egoismus "starého" neznal mezí.

"Co Bůh spojil, člověk nerozlučí!" pravil sarkasticky a vyhledal si ku zjevné polovině i druhou, kamsi do spodu zastrčenou. "A stojí také psáno: Jeden bude pastýř. — Rozumíte?" doložil důtklivě, obrácen přímo k panu Rosolovi.

Očtív se po obědě samotén, ulevoval příručí svému rozhořčením polohaslým hučením: "Tedy ani mizerné půlky mi nedopřeje ten pravzor sobce! Nuže, ať nemáme žádný nic! Ano, tak to učiním. Nezáleží mi příliš na kousku husy — takový materialista nejsem — ale ten hrubý egoismus, ta neobalená lakotnost, ta zpuzná nečestnost a uměnost popudila by člověka nejmírnějšího."

Přístě husu rozkrájel s tvářím Meřista tím způsobem, že nezbyl po osudné části než pranepatrný cípek infule — zkrátka, biskup zmizel tenkrát naprosto.

Správce šťáral, přehazoval, hledal — a když našel konečně jen žalostnou špičku svého miláčka, tu zbrunatěl všecek v obličej, odhodil vztekle vidličku na stůl, povstal prudce a vyslal na příručího strašný, zuřivý, zdrcující pohled.

Vyrazil jen mezi zuby: "To je příliš!" odešel hřmotně z jídelny do své pracovny, i bylo slyšeti, jak tam v mocném rozčilení přechází pádnými kroky. S ustrnutím pohlíželí správce s praktikantem na tento nenadálý, záhadný výbuch hněvu. Pan Rosol byl nápadně bled a muchlal prudce ubrousek na koleně. Husy se dnes nedotekl; také polekaný Slepíčka neměl se hrubě k jídlu a poroučel se brzy správcově.

Dlouho bouřil pan Kestřánek zavřen ve svém pokoji. Kdyby se byla každá jeho myšlénka proměnila hned ve skutek, byl by pan Rosol již nakládal svůj skrovný stateček na forku, aby se ohlédl na stará kolena jinde po adjunktství a hostinném hnědečku. Správce odůvodňoval v polohlasné samomluvě příkrý ten krok nikoliv ztrátou dnešního biskupa — to by bylo směšné! — ale svéhlavostí, nestydatou chťivostí, úmyslným škádlením, ba urážením představeného, které se v tom skutku příručího jevílo.

Posléze opustil péce od krutého "myslu a odhodlal se jen, že propustí pana Rosola z čestného úřadu rozkrájovače.

Do druhého dne i na to zapomenl, ale hořel na příručího, aspoň na venek, potrvál celý týden. Správce ukazoval po celý ten čas panu Rosolovi tvář přísně zakaboněnou, nepromluvil k němu ani slova a bylo-li nutně potřeboval nějakých dotazů nebo rozkazů, činil je prostřednictvím pana Slepíčky.

Následující neděli měl nějaké řízení v jedné sousední vesnici. Odjel časně ráno a vzal s sebou praktikanta, kterého již navykli míti všecko po boku jako služebného trabanta, ač záleželo někdy službě mladíkova pouze v poslouchání poslušných a mravokárných

výkladů, jimiž si správce rád ukracoval dlouhou chvíli. I dnes, ani jeli překrásným letním jitem, mezi žlutnoucím již obilím, provádění libezným jubiloáním skřivánku, měl k němu kázání o povinnostech dobrého ekonomy a kancelářského úředníka, rozpládeje zvláště oblébené téma o správných titulárech, kteréž trochu přepjatě nazýval "alfa a omega úředního slohu".

Projížďka hrboilatou polní cestou, čerstvý ranní vzduch a snad i horlivost kazatelská způsobily, že pan správce pocítil hned po přjezdu do Hrušovic cosi jako první zachvěv touhy po dobrém obědě. A tu si připomenul rázem, že je dnes opět husa, že přijede domů teprve po poledních a že by snadno pan Rosol, proti němuž zapomněl učiniti náležitá opatření, do té doby na škodu jeho mohl vykonati svou kraječskou funkci. Biskup vyhoupl se s neobyčejnou svůdností před ním, hněv pohnul se znova v jeho srdci — zkrátka, pan správce umínil si, že stůj co stůj svoji zapomnětlivost napraví a nový, mocný úskok domácího nepřítelé překáže.

Nežli tedy přikročil k úřední záležitosti, diktoval Slepíčkovi tento úsečný dopis:

"P. T. panu Martinu Rosolovi, hospodářskému příručím v Brozanech!"

Dnes k obědu na jisto očekávám biskupa..."

Praktikant se zarazil ve psaní a vypoukl oči překvapením nad nenadálou zprávou.

"Co koukáte?" upomenul ho šéf. "Píšte jen do slova, co vám diktuju. To 'na jisto' třikrát podtrhněte."

A přecházeje po jizbě, dokončil po krátkém rozmyšlení svůj dopis krátce:

...očekávám na jisto biskupa. Dle toho se zachovejte.

Matouš Kestřánek m. p., správce statku."

Podpis arci připojil sám, nezapad ani zapotřebí, přečísti krátké diktando. Ostatně pan Slepíčka psal věrně slovo za slovem a dovolil si jen, pamětliv nedávnoho kázání o náležitých titulárech, jedinou malou změnu. Místo "biskup" napsal totiž "Jeho biskupská milost".

Psaní bylo zabalenou, zapečetěnou a jakýs výrostek zjednaná za posla, aby donesl psaní Rosolovi, jehož adresa i z venčí náležitě byla napsána. Odpověď že nepřinese žádnou.

Slepíčka divil se uvnitř nemálo klidu, s jakým pan správce diktoval a vypravil důležitou depeši. Přijezd pana biskupa nebyl přece žádnou maličkostí. Vždyť ztrácela se již v mlhavé minulosti památná událost, kdy naposled dva členové kapituly na inspekci do Brozan zavítali. Ovšem, v poslední době prohodil správce několikrát, že by snadno opět někdo z kapituly na Brozany mohl vzpomenouti — ale tak náhle! A večer, ani ráno se šéf ani slovem nezmiňl. Kdy, odkud dostal překvapující zprávu!

"Pan kontrolor" stál v okně Brozanské kanceláře, hvízdaje potichu a přifězavaje si nehty. Pojednou spatřil venku spoceného cizího výrostka, nesoucího psaní. "Něco k nám?" houkl na něho. "Ano, prosím. Přicházím z Hrušovic. Pan správce mne poslal..." odpovídal posel a vložil psaní do ruky, kterou pan Rosol mřízil k němu prostrčil.

"Jakého zas čerta —!" bručel příručí, prohlížeje adresu. "Máte čekat na odpověď?" "Nemám."

A posel obrátil se hned na zpáteční cestu.

Příručí mluví dále cosi o věčných sekaturách, otevřel zvolna dopis. Ale když přečetl krátký obsah, zachvěly se mu ruce a oko ztraule pohlíželo na osudné řádky. Chvilí stál jako zkamenný. Pak přečetl znovu dvakrát psaní a zajel si oběma rukama do hnědých, probedivělých kudrn.

"To je pěkné nadělení!" vyřádel ze sebe. "A máme už jen několik hodin. Co teď dřív? Co dřív?" Běhal chvíli sem tam po kanceláři, přehazoval bez účelu tučné zápisní knihy z místa na místo, vyběhl konečně a vrazil bez dechu do kuchyně k paní správceové a velikou novinou.

I ta straua lekautim.

"Můj Bože!" zvolala. "Tak najednou! Ale to není ani možné..."

"Tou, zde to mám od pana správce černé na bílém. Bezpochyby dostal depeši cestou."

"Ale to je hrozné!" bĕdovala správceová. "Kde tak najednou všechno seženul? Co si počnu? A snad přijede s ním také některý pan kanovník..."

"Ne, pan biskup sám. To by byl pan správce zajisté oznámil. Zde stojí pouze: Jeho biskupská Milost. Rozumí se, že s lokajem a kočím."

Příručí odkvapil, zanechav paní správceovou v největším rozčilení a zmatku. Lomila rukama, běhala nařkajíc z kuchyně do pokoje a nazpět, až se konečně přece vzpamatovala a nejnntnější předběžná opatření učinila. Poslala čeledína k polesnému, možno-li na rychlo sehnati nějakou zvěřinu, a jednu děvečku na faru s prosbou, aby slečna kucharka ve věci tak vážné svojí radou a pomocí přispěla. S druhou děvečkou dala se hned do práce; odnesla husu k pečení již připravenou do spížířny a snažela za to, kde co v domě mohlo posloužiti k upravení důstojné hostiny. Za krátko nastal v kuchyni čilý život a neobyčejný ruch. Přišla slečna kucharka; později dostal se také polesný se zvěřinou; ze mlýna přinesli pěknou rybu; škubalo se, špikovalo, trhalo, krájelo, válelo, přebíraly se hrozinky a mandle, tloukla se pění; se sykotem v pekáčích a pánevích, s bubláním vody v hrncích mísily se rychlé, úsečné rozkazy neb otázky kuchafek, jež časem přeběhuovala hrmotná palička velikého hmoždíře.

Zatím zabýjil i "pan kontrolor" na jiných místech zimničnou činnost. Čtěl dokázati, že dovejde i v tak těžkém případu vše dle zářidit, snad lépe, než by se stalo za přítomnosti "starého".

Bĕžel s vrátným nahoru do pokojů, vyhrazených pro vzácné návštěvy členy kapitoly. Žádaly arci náležitě řádného vyčistění a důstojného upravení. Prachu leželo někde na prst. ve stropě vlály pavučiny a právě v "biskupském" pokoji sušily se na oknech syrečky. Nastalo vynášení, přenášení, mytí, oporávání a smýcení; i truhlář a zámečnick musili se dostaviti k nutným opravám.

V parku popotěl se zatím zahradník, až mu pot ručejem tekli s čela. Se zjednanými dělníky ostříhovaly křoviny, vymítoval tujné bodláky a kopřivy, smétal několikaleté listy, čistil stesky a sypal na ně pěkný žlutý písek; posypal jim i cestu do zámku až za ves. Kromě toho musil ještě shledati bohatou kvitici, hodnou, aby zdobila ve skvostné váze biskupskou tabuli.

I dvorem lomcovala horečka pořádku, sláma se zametala, hnojiště se upravovalo, hospodářské náčiní se spravovalo a rovnalo, díry ve zdích se vyplňovaly, všude pracovalo o překot koštětem a hráběmi, šetkou a hřebem.

Zpráva o přjezdu biskupa pobouřila také celou ves. I ona účastnila se slavnostních příprav. Pan farář chystal uvítací řeč. Pan učitel poslal dítky domů, aby se čistě oblékli; i sbor slušných družiček mohl býti vypraven, poněvadž se nedávno odbyvala nějaká církevní slavnost. Do všeho toho padlo slovo: "Slavnostní brána" a neminulo se s účinkem. Před vesnicí objevili se pracovníci a brzy vyplynla se nad silnicí majestátní dřevěná kostra, kterou začali zdobiti věncovím chvoje, kvítím a pestrými látkami. V čele brány uchytil pan podučitel, který byl trochu básníkem, vzletný nápis:

Aj, září veselí a zkvěťá ples: K nám pastýř vznešený zavítá dnes! Domy a chalupy krásilily se praporci a zelení. Obecní strážník chystal hmoždíře pro slavnostní stěhbu. Sbor vesnických hudebníků připravoval své nástroje a partesy...

Pan správce neměl zatím v Hrušovicích stání. Urychloval svou záležitost dle možnosti a zanechav tam Slepíčku ke skoncování ještě některých méně důležitých věcí, vydal se již před polednem sám na zpáteční cestu. Pobízel kočího k rychlé jízdě a v přijemných myšlenkách seděl doma již za stolem, před oblébenou krmí.

Do nejbližší vesnice, kterou jel, doletla již zvěst o cti, jaké se dnes Brozantům dostane, a zavádila o jeho sluch. Povídalo si o tom několik lidí před hostincem, z něhož si dal přinesti do kočáru sklenici piva.

"Jak že? Co že?" vzkřikl na ně.

"Pan — pan biskup?"

"Ano, pan biskup," potvrdil jeden. "Celé Brozany jsou vzhůru. Ráno při příšle depeše. Mají tam slavnostní bránu a čekají ho tam každou chvíli. Měli přijeti o poledních..."

Do správce jako by udeřil hrom. Nemohl děle pochybovati. Rozkázal kočímu, aby jel tryskem.

Cestou chvěl se rozčilením; bohaté krápně potu stály mu na čele; starostlivou hlavou honily se divoce myšlénky. Tak z nenadání! Ráno přišla depeše, a ten — ten zpropadený Rosol ani slovíčka mi nevkázal, jako by Hrušovice byly kraj světa! Je to člověk zcela neschopný, naprosto nespolehlivý! Čistě asi všechno zapřichystal — bude tam asi pořádek! O bože, bože!

Předpotopní "buřt" pana správce byl příliš známý a nemohl býti ani z daleka pokládán za povoz biskupský. Jen tím se asi stalo, že nebyl uvitán hlučnou stěhbu z hmoždířů, když tryskem přijížděl ku slavnostní bráně, která se již rozpínala a skvěla v plné nádheře a kolem níž byli shromážděni hodnostáři obce, farář, učitel se školními dítky, družičky v bílých šatech s věnci na hlavách, hudebníci, dav občanstva a také hasiči v plné parádě s ověncenou stříkačkou.

Pan správce povstal již z daleka a před slavnostní branou vyskočil z povozu tak divoce, že si roztrhl o stupátko nohavici nových černých kalhot téměř po celé délce.

Nedbaje té nehody, vrhl se přímo na pana Rosola, který tu stál ve sváteční černi, s bílou kravatou a bílými rukavičkami.

"Proč jste mi nevkázal, že pan biskup přijede?" osopil se na něho v prudkém hněvu. "Jsou Hrušovice ze světa?"

Pan příručí vytřeštil na šéfa oči a nemohl chvíli úžasem odpovĕdĕti.

"Ale — ale vždyť mi to Vašnost sama oznámila —"

"Já? Já?" zvolal zase správce v největším udivení.

"Ovšem, dnes ráno — dopisem z Hrušovic —"

Správce chytil se rukama za hlavu. Sbírál rozrůzněné myšlénky.

"Dopis — dopis?" vypravil konečně ze sebe. "Arco že jsem poslal dopis. Ale ten přece —" (příkrý svit prošlehl náhle jeho hlavou) — "ten přece — pro bůh, snad jste nevlast toho biskupa do-slovně? Či —" (mozek jeho mihlo se strašně podezřením a zrak upjal se pátravě, hrozivě na pana Rosola) — "či jste snad naschvál užil té dvojsmyslnosti, abyste mi to všechno nastrojil — abyste se pomstil za to, že — Mluve! Mluve!"

Pan Rosol hledal zatím v kapsách a vytáhl nyní zmačkaný papír, celý prosáklý potem jeho pše a úzkosti.

Správce vytrhl mu jej z ruky a přečetl rychle svůj ranní dopis.

Tvář jeho se rázem změnila. Chvilí tkvěl okem tupě na jednom místě dopisu, pak škublo mu obličejem cos jako dráždívý nával veselosti, pak zasvítil zase hněvivě zrakem a konečně, smáčknuv dopis prudce v pěsti, oddal se bouřlivému výbuchu neodolatelného smíchu, za něhož se sebe jen vypravil:

"O Slepíčko, Slepíčko, ty's nám tedy vyseděl to čertovo vajčko!"

Jak pan správce s příručím zmar slavnosti, tak důstojně připravě, i ostatnímu obecenstvu vysvětlili, nevím naprosto. Vzhledem k jejich služebnému postavení a z jiných příčin pochybojí velice, že odhalili po pravdě osudné qui pro quo. Vím jen, že zasvětili druhou polovici pouhého dne velkolepě, již hotové a bohužel jen trochu příliš drabě hostině, k níž pozvali i pana faráře, učitele, podučitele a hodnostáře obecní a při které na konec pan správce s panem "kontrolorem", oba vřetečným vlnem rozjařeni, učinili jakousi, ostatním trochu nejasnou smlouvu o střídávém požitku biskupství.

Katarrh nemůže být vyléčen místními epilitacemi, posléze tyto nemohou dovésti k úplnému uzdravení. Katarrh jest krvavý neb soustavní neduh a k vyléčení jeho potřebují jest léky vnitřní. Hall's Katarrh Cure, užívá vnitřně, působí přímo na krev a sliznici blány Hall's Katarrh Cure není lékem, nýbrž prostředkem. Byl předepsán jedním z nejlepších lékařů v této zemi po mnoho let, a jest dosud největším předepisovaným. Bližší se s ním seznávejte, že jest velmi účinný a nepoškodí žaludku. Jest velmi účinný a nepoškodí žaludku. Jest velmi účinný a nepoškodí žaludku. Jest velmi účinný a nepoškodí žaludku.

F. J. CHENEY & CO. MAJITELI, TOLEDO, O. Ne prodává se nikde jinde. Hall's Family Pills jsou nejlepší. Předpísejte svým přátelům "Kampelů" do Čech, pouze 91.50 roků.

BOSTON STORE.

Nabízí tento týden dvě spojené zásoby zboží. Vykoupili jsme zásobu dvou velkých a pozoruhodných obchodů a nabízíme tento týden zboží za báječně nízké ceny, kteréž každého překvapí musí. Zásoby tohoto zboží pocházejí od firmy JENKINS & JENKINS, velkoobchodníků v střížním zboží z Chicaga a ERNEST KROPPA, obchodník v střížním zboží a šatstvu v Detroit, Michigan.

V následujícím uvádíme pouze jen některé druhy zboží a báječně nízké ceny, za jaké se prodává.

50c. hedvábní pruhované a květované yard za 15c.

75c. černé a květované hedvábní po 25c. yard.

\$2.00 hedvábní po 49 a 59c.

35c. celoviněné kamžky 9c.

50c. celoviněné chalice, 12c.

\$1.00 vlněné látky na šaty po 25c.

Pásky a mašle až do ceny \$1.50 po 25c.

Zenské dříví a dětské rukavičky bez prstů po 5c.

Zenské hedvábní rukavičky po 15c.

Šátky bílé a barevným okolmem po 2 centech.

Šátky z indického lawnu po 5c.

Hedvábné závoje, černé a jiných barev, 10c. yard.

Dříví a dětské černé punčochy, 2c.

Zenské dříví a dětské punčochy 6c.

Dříví černé, hnědé a modré punčochy, 3c. centu.

Výšvané kraječky a vložky 14c. yard.

Nellepší vyšívané na nainsoocka, Jack onis a cambriou 64c. yard.

Torchonské kraječky a vložky, 34 yard.

Orientálské a jiné importované krajky 7c. yard.

Dětské krajkové bonítky 15c.

Zenské dříví a dětské spodní prádlo 5c.

Pěkné ženské hedvábním vroubené spodní prádlo 6c.

Dokonalé přiléhavé letní šňetrovačky 19 centu.

Nejlepší šňetrovačky z francouzské ho satinu a j. 39c.

\$2.00 blazené rukavičky 69c.

Pomačkané a neb se nepatrněji po mazané rukavičky 39c.

Muzké letní spodní prádlo 15c.

Muzké prané bílé košile 59c.

Bavlněné chalice ceny 5c. yard po 14c.

Bílé látky kostkované neb pruhové ceny 10c., po 34c.

Všechna kalika ceny až do 74c. po 24c.

36 palcové perkyly, světlé neb tmavé po 64c.

Nové jarní lawny po 34c.

Zbytky silkonů z továrny po 24c.

Nejlepší museliny ceny až 124c. po 44c.

Nehlebné museliny všech druhů po 24c.

Těžké křivož látky na košile 5c.

Olejořá plátna na stůl 84c.

Zbytky Organilínů, lawnu a dimitů 34c.

Krajkové záclony, obyčejné ceny \$1.00 za yard, po 15c. kus.

Záclony prodávané po \$2.00 nyní 39c.

Skvostné záclony krajkové, ceny až do \$5.00, 69c.

Záclony do dveří, ceny až \$12.50, po \$3.98

Těžké lněné neblebné ubrusy, yard 15c.

Zbyvatelí červené ubrusy, yard 9c.

Buňkovité a křivožové látky na ručníky 1c. yard.

Turecké látky na ručníky, ceny do 50c. do 74c.

Všechny 25 a 35c. červené ubrusy po 15 centech.